

Polgár Ferencné Iparostanonc-Iskolai Bizonyítványa

Budapest székesfővárosi községi szakirányú ^{fiú} iparostanonciskola
 VIII. ker. Hernád ^{tanonc} 46 sz. tanonc

Anyakönyvi szám: 645

IPAROSTANONCISKOLAI BIZONYÍTVÁNY

Simai György gépí kurláló tanonc

(születési helye: Budapest születési éve, hónapja és napja: 1925 aug. 3 vallása: iss.)

Budapest székesfőváros VIII. kerületi Hernád ^{tanonc} 46 sz. tanonc

szakirányú ^{fiú} iparostanonciskolájának megvalósult 7-8 osztálya ^{első félév} második félév

az 1942. iskolai évben a következő eredménnyel végezte:

Hitt. és hittan	<u>jól</u>	Kereskedelmi ismeretek	—
Magyar nyelv és írási levezetés	—	Ipari egészségügy	—
Földrajz-történelem	—	Szabadidőli rajz	<u>rossz</u>
Számítás	—	Szokás és szokászat <u>VIII.</u> osztály	<u>jól</u>
Méret	—	Teknológia	<u>jó</u>
Természet- és környezetismeret	—	Teknológiai gyakorlatok	—
Polgári és közgazdasági ismeretek	—	Elektrotechnika	—
Ipari környezet és állásfoglalás	<u>jól</u>		
Rezsztörténet	<u>jól</u>		
Magyar nyelv	<u>jól</u>		
Általános iskolai	<u>jól</u>		
Műveltség (ipari) órák	<u>15</u>	Műveltség (nem ipari) órák	—

Az előző iskolai években tanúsított előmenetele:

I. iskolai év ál. jó
 II. iskolai év ál. jó
 III. iskolai év ál. jó

Budapest, 1942. évi február hó 18 napján.

Keleny Konstanca igazgató
Dr. Tóth László osztályfőnök

Képz. nyom. FII/B m. 7. sz. Budapest székesfővárosi községi nyomdáján 1940 — 4822

Ez az 1942. évi iparostanonc-iskolai bizonyítványom, amit egy selyemharisnyákat gyártó üzem tanoncként kaptam. Speciális gépi hurkoló gépen dolgoztam, amely akkoriban nagy dolog volt. A tanulmányaimat nem tudtam befejezni a német megszállás [lásd: Magyarország német megszállása] miatt. 16 éves koromban abbahagytam a gimnáziumot. Az első és a második gimnáziumi osztályt még jól elvégeztem, de aztán kezdődött a latin, az algebra és a matematika, és én ott elvesztettem minden érdeklődésemet. Most, utólag vagy mentségemre legyen mondva, azt is éreztem, hogy unatkozom, de hát a többiek nem unatkoztak. Soha nem csináltam házi feladatot, hanem ott, az iskolában másokról másoltam le. 12-13 éves koromra más iránt

érdeklődtem, a könyvek és az emberek iránt, a magyar irodalom volt az egyetlen, amiből teljesen jó voltam. Sőt, írtam olyan dolgokat, hogy nem is nagyon gondolták, hogy én írtam. Valószínűleg azért, mert a többi tantárgyból olyan komoly lemaradásaim voltak. Kegyelemből engedtek át -- már nem is tudom hányadikban -- latinból. Később úgy értékeltem ezt a korszakomat, hogy talán nem voltak olyan tanárok, akik fel tudták volna kelteni az érdeklődésemet. Matematikából igen korán elvesztettem a fonalat, és a lustaságom miatt sohasem találtam meg. Amikor abbahagytam a gimnáziumot, a bátyáim azt mondták, ha nem tanulsz, akkor valamit csinálni kell. Lehet, hogy talán türelmesebbek lettek volna velem egy másik történelmi korban, ha nem 1925-ben születtem volna, és ha nem 1942-t írtunk volna. A bátyám cége révén egy textilgépipari szakiskolába kerültem. Aztán egy selyemharisnyagyárba kerültem, egy speciális körkötőgép mellett dolgoztam, amit -- azt hiszem -- ma is tudnék használni. Ez akkoriban egy kifejezetten elit, nagyon jól fizetett szakma volt. Azonkívül talán szerettem volna divattervezéssel foglalkozni. Jól rajzoltam, amiből felnőtt életemre tulajdonképpen semmi nem maradt. Nagyon szerettek ott engem, a vezetőnő és a munkásnők is, akiknek ruhákat terveztem, amiket aztán meg is csináltattak. Az első időben, amikor odakerültem, nagyon kétségbeestem, mindig sírva mentem haza, mert nagyon csúnyán beszéltek egymás közt. Velem nagyon aranyosak és segítőkészek voltak, nagy szeretettel vettek körül, ebben nem volt semmi hiba. Csúnya és durva szavakat használtak a hétköznapi kommunikációikban, nekik ez természetes volt, én mégis szenvedtem ettől a stílustól, éreztem, hogy ez borzasztóan távol áll az én 'köreimtől'. Ott voltam 16 éves koromtól, amíg el nem vittek.